

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 160

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 martie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI		DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
3.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 49/2011 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului	55.	— Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, a funcției publice de secretar general al Ministerului Administrației și Internelor de către domnul Dumitrana Alexandru .....
	2		15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		56.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice de secretar general al Ministerului Administrației și Internelor de către doamna Irina Alexe .....
Decizia nr. 22 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) fraza întâi sintagma „fără posibilitatea reînvestirii” din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	2–8		15
	★	ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
Opinie separată	8–9	4.	— Ordin pentru modificarea Normelor privind transferul de portofoliu între asigurători, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 113.108/2006 .....
			★
			16
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		10–14	Rectificări .....
124.	— Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2012 al Societății Comerciale „Grup Exploatare și Întreținere Palat C.F.R.” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii		16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 49/2011
privind aprobarea componenței numerice și nominale
a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) și art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 46 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 49/2011 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 10 octombrie 2011, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. III „Componența Comisiei economice, industriei și servicii”, domnul senator Mihăilescu Petru-Șerban — Grupul parlamentar progresist — se include în componența comisiei.

2. La anexa nr. XII „Componența Comisiei pentru drepturile omului, culte și minorități”, domnul senator Rasaliu Marian-Iulian — Grupul parlamentar al Partidului Democrat Liberal — se include în componența comisiei în locul domnului senator Ariton Ion — Grupul parlamentar al Partidului Democrat Liberal.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 5 martie 2012, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

VASILE BLAGA

București, 5 martie 2012.

Nr. 3.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 22

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) fraza întâi sintagma „fără posibilitatea reînvestirii” din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) fraza întâi sintagma „fără posibilitatea reînvestirii” din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Dan Lupașcu în Dosarul nr. 45.070/3/2010 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 823D/2011.

La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, asistat de avocatul Corneliu-Liviu Popescu, precum și Comitetul Electoral Local al Curții de Apel București, reprezentat de același apărător, cu împuterniciri avocațiale la dosar. Lipsește partea Dana Cristina Gârbovan, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului Corneliu-Liviu Popescu, care arată că obiectul excepției de neconstituționalitate este completat prin Încheierea de precizare și de completare a Încheierii din 30 martie 2011 și că excepția de neconstituționalitate îndeplinește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 din Legea nr. 47/1992. De asemenea, precizează că prin Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011 Curtea Constituțională nu a analizat constituționalitatea textului de lege criticat, ci a constatat că Hotărârea Plenumului Senatului nr. 43 din 22 decembrie 2010 privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii este neconstituțională pe motiv că validarea a fost contrară dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004. Prin urmare, cu acel prilej Curtea nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate.

Pe fond, susține că textul de lege criticat contravine art. 1 alin. (4) din Constituție, deoarece principiul separației și echilibrului puterilor în stat presupune, printre altele, egalitatea celor 3 puteri. Or, ar fi absurd să se interzică parlamentarilor sau membrilor puterii executive să fie reînvestiți.

Totodată, arată că textul de lege criticat contravine și art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Constituție, deoarece adaugă la dispozițiile constituționale interdicția reînvestirii în funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii. Or, acolo unde legiuitorul constituant a dorit să introducă o interdicție a menționat-o expres, cum ar fi, spre exemplu, cazul normelor constituționale referitoare la mandatul de Președinte al României, la cel al membrilor Curții de Conturi și la cel al membrilor Curții Constituționale, structuri care nu fac parte din sfera puterilor clasice. Mai mult, pentru președintele Consiliului Superior al Magistraturii, Constituția însăși interzice reînvestirea, în cadrul aceluiași art. 133. În concluzie, voința legiuitorului constituant a fost aceea de a nu reglementa această interdicție.

Arată că, ulterior ridicării excepției de neconstituționalitate, a mai apărut un argument care susține această excepție, și anume proiectul de lege privind revizuirea Constituției României și Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011 referitoare la acest proiect, luată cu o majoritate de două treimi din judecătorii Curții Constituționale, prin care Curtea Constituțională a reținut că interdicția ca mandatul membrilor să fie prelungit sau înnoit este prevăzută în art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și că introducerea sa în Constituție nu face decât să constituționalizeze norma cuprinsă în legea organică.

Mai susține că textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 16 din Constituție, deoarece interzice posibilitatea reînvestirii în funcție numai pentru membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, nu și pentru cei 3 membri de drept ai acestuia. Or, nu există nicio diferență justificată obiectiv între statutul membrilor aleși și situația membrilor de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii sub aspectul posibilității reînvestirii în funcție, deci diferența de tratament juridic se constituie într-o discriminare.

În concluzie, avocatul Corneliu-Liviu Popescu — atât pentru autorul excepției de neconstituționalitate, cât și pentru Comitetul Electoral Local al Curții de Apel București — solicită admiterea excepției de neconstituționalitate ridicate, precizate și completate în fața Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal. Depune la dosar un document de lucru din 2010 al Consiliului Superior al Magistraturii referitor la durata mandatului

membrilor a 10 consilii judiciare și la posibilitatea reînnoirii mandatului acestora.

Având cuvântul, autorul excepției Dan Lupașcu susține că nu are nimic de adăugat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că legiuitorul constituant, prin art. 133 alin. (4), a lăsat posibilitatea legiuitorului organic de a preciza și a fixa durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, fiind vorba de marja de apreciere a legiuitorului. Mai arată că nu se poate face referire la situația parlamentarilor. Cu privire la art. 16 din Constituție, susține că, în ceea ce-i privește pe membrii de drept ai Consiliului Superior la Magistraturii, reînvestirea este determinată de funcția de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție sau de cea de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar nu de persoană, reînvestirea fiind accesorie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 45.070/3/2010, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**. Prin Încheierea din 19 mai 2011, pronunțată în același dosar, Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a admis cererea de precizare și de completare a Încheierii din 30 martie 2011, în sensul că „excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 urmează a fi analizată și în raport cu prevederile art. 1 alin. (4), art. 16 și art. 133 alin. (2) lit. a) din Constituția României”.

Circumstanțele speței în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate sunt următoarele:

La data de 6 august 2010, judecătorul Dan Lupașcu, membru al Consiliului Superior al Magistraturii din anul 2005, și-a depus la Curtea de Apel București — Comitetul Electoral Local cererea privind înscrierea candidaturii sale pentru alegerea ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii din partea curților de apel, cerere admisă prin Hotărârea nr. 1 din 6 august 2010 a Comitetului Electoral Local al Curții de Apel București.

La data de 19 august 2010, a fost înregistrată la Comitetul Electoral Local al Curții de Apel București plângerea formulată de judecătorul Dana Cristina Gârbovan, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, împotriva Hotărârii nr. 1 din 6 august 2010, în partea privind admiterea candidaturii judecătorului Dan Lupașcu, în sensul respingerii acestei candidaturi, deoarece, potrivit art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, interdicția de a desfășura un nou mandat este aplicabilă tuturor membrilor actuali ai Consiliului Superior al Magistraturii. Plângerea a fost soluționată prin Hotărârea nr. 2 din 24 august 2010 a Comitetului Electoral Local al Curții de Apel București, fiind respinsă ca inadmisibilă, considerându-se că Hotărârea nr. 1 din 6 august 2010 nu este un act administrativ propriu-zis.

Reclamanta Dana Cristina Gârbovan a introdus acțiune la Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, prin care a solicitat:

— anularea parțială a Hotărârii nr. 1 din 6 august 2010 emise de Curtea de Apel București — Comitetul Electoral Local, în partea privind admiterea candidaturii judecătorului Dan Lupașcu;

— anularea în totalitate a Hotărârii nr. 2 din 24 august 2010 emise de Curtea de Apel București — Comitetul Electoral Local;

— obligarea pârâtei Curtea de Apel București — Comitetul Electoral Local la modificarea parțială a Hotărârii nr. 1 din 6 august 2010, în sensul respingerii candidaturii judecătorului Dan Lupașcu pentru alegerea în funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii din partea curților de apel.

Prin Sentința civilă nr. 3.367 din 3 decembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, a fost admisă acțiunea, astfel cum a fost precizată.

Împotriva acestei sentințe Comitetul Electoral Local al Curții de Apel București și pârâțul Dan Lupașcu au declarat recurs la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, cauza fiind strămutată, prin Încheierea din 27 ianuarie 2011, la Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

În cadrul soluționării acestui recurs, recurentul pârât Dan Lupașcu a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege sunt neconstituționale pentru următoarele motive:

Dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece, prin esența și prin funcția sa socială, Constituția are o valoare juridică superioară față de orice altă normă de drept și, în consecință, un act normativ care contravine Constituției nu poate produce efecte. „Constituția din 1991 a consacrat Consiliului Superior al Magistraturii două articole, prin care erau stabilite componența (art. 132) și atribuțiile acestei autorități constituționale. Legea de revizuire a Constituției nr. 429/2003 a promovat o nouă orientare cu privire la reglementarea constituțională a Consiliului Superior al Magistraturii, dispozițiile sale fiind substanțial diferite față de cele anterioare.”

Din analiza acestor modificări se constată faptul că intenția legiuitorului constituant a fost aceea de a contura în mod mult mai detaliat statutul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii, din rațiuni legate, în mod evident, de rolul și importanța acestuia în ansamblul activității desfășurate de autoritatea judecătorească. Se poate concluziona că prin Legea fundamentală au fost stabilite reperele de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, care conturează statutul constituțional al acestei instituții, ce nu putea fi modificat decât în urma unei noi revizuiți a Constituției și de la care legea nu poate deroga.

Statutul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii privește inclusiv mandatul membrilor săi, aspect reglementat prin art. 133 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „*Durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani*”. Prin art. I pct. 55 din titlul XV din Legea nr. 247/2005 — lege adoptată prin angajarea răspunderii Guvernului, fără dezbateri parlamentare și fără avizul Consiliului Superior al Magistraturii — a fost modificat art. 52 din Legea nr. 317/2004, stabilindu-se că „*Durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea reînvestirii*”, dispoziție care „se regăsește” în prezent în art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată. Înstituirea interdicției la un nou mandat, în mod clar, a adăugat la textul constituțional al art. 133 alin. (4).

Nu se poate susține că lipsa unei dispoziții similare în Constituție reprezintă o omisiune a legiuitorului constituant, care să poată fi complinită printr-o lege organică ulterioară. O astfel de susținere nu își găsește suportul în reglementarea constituțională actuală, extrem de detaliată și care, în art. 133

alin. (3), cuprinde dispoziții privind modalitatea de alegere a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, durata mandatului acestuia și interdicția reînnoirii mandatului. Este evident că, în ceea ce privește mandatul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, de vreme ce în art. 133 alin. (4) nu se face nicio precizare referitoare la reînnoirea mandatului, legiuitorul constituant nu a intenționat să introducă o asemenea limitare.

Ori de câte ori s-a dorit introducerea unei asemenea limitări cu privire la un organism de nivel constituțional, Legea fundamentală a instituit o reglementare expresă a acestei interdicții. De exemplu, art. 81 alin. (4) prevede că „*Nicio persoană nu poate îndeplini funcția de Președinte al României decât pentru cel mult două mandate*”, art. 142 alin. (2) prevede că judecătorii Curții Constituționale sunt numiți pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit, iar potrivit art. 140 alin. (4), „*Consilierii de conturi sunt numiți de Parlament pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit.*”

O astfel de interdicție nu este prevăzută în privința celorlalte autorități constituționale: Parlamentul, Guvernul și Consiliul Superior al Magistraturii.

Mai este de observat că introducerea în textul de lege a sintagmei „*fără posibilitatea reînvestirii*” îi alterează conformitatea cu dispoziția constituțională, în sensul schimbării criteriului obiectiv și a spiritului unității constituționale cu un criteriu arbitrar, subiectiv. În alți termeni, prin noua reglementare, accentul trece de la mandat la persoana titulară a mandatului. Acest procedeu nu vădește satisfacerea unui interes legitim și superior, ci dimpotrivă, fiind evident „păcatul” de neconstituționalitate.

Pe de altă parte, art. 1 alin. (4) din Constituție instituie principiul separației și echilibrului puterilor în stat, or, un veritabil echilibru al celor 3 puteri presupune și reglementări similare referitoare la numărul de mandate. În condițiile în care pentru parlamentari nu există vreo limitare a numărului de mandate, acestea putând fi și succesive, iar situația este aceeași în ce privește posibilitatea miniștrilor de a avea două sau mai multe mandate, se poate susține că legiuitorul constituant a reglementat în același fel, nerrestrictiv, și situația mandatelor membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, organism care reprezintă autoritatea judecătorească. Egalitatea puterii judecătorești cu celelalte două presupune ca și membrilor Consiliului Superior al Magistraturii să le fie permisă reînvestirea în funcție.

Dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece adaugă, în mod neconstituțional, la Constituție, impunând o limitare pe care legiuitorul constituant nu a dorit-o. Or, dacă legiuitorul constituant nu a introdus limitarea numărului de mandate, nici legiuitorul organic sau ordinar nu o poate face. *Exempli gratia*, o dispoziție dintr-o lege ordinară sau organică prin care s-ar limita numărul mandatelor parlamentare ori de membru al Guvernului ar fi, în mod evident, neconstituțională. Pentru identitate de rațiune, aceeași trebuie să fie soluția și în cazul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii. În mod paradoxal, dacă pentru Consiliul Superior al Magistraturii Constituția nu limitează numărul mandatelor, iar legiuitorul organic face aceasta în mod neconstituțional, situația este inversă în cazul mandatului de judecător la Curtea Constituțională; în timp ce Constituția interzice expres și neechivoc înnoirea mandatului, legea organică [art. 68 alin. (3) din Legea nr. 47/1992] permite reînnoirea mandatului, ceea ce este în mod evident și manifest neconstituțional.

Totodată, dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 16 din Constituție, deoarece o diferență de tratament juridic este în principiu discriminatorie, cu excepția cazului în care ea este temeinic justificată în mod obiectiv. Or, textul legal criticat

interzice posibilitatea reînvestirii în funcție numai pentru membrii aleși al Consiliului Superior al Magistraturii, nu și pentru cei 3 membri de drept ai acestuia. Dimpotrivă, spre deosebire de statutul membrilor aleși, membrii de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii pot fi reînvestiți în funcțiile lor, ceea ce atrage automat și reînvestirea în funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii.

Nu există nicio diferență justificată obiectiv între situația membrilor aleși și situația membrilor de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii sub aspectul posibilității reînvestirii în funcție, deci diferența de tratament juridic se constituie într-o discriminare. Spre exemplu, situația juridică a celor 14 membri aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii care sunt judecători sau procurori este mult mai apropiată de situația juridică a 2 dintre membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii (președintele instanței supreme și procurorul general al parchetului de pe lângă aceasta), decât de situația celor 2 reprezentanți ai societății civile în Consiliu. Or, cei 14 judecători și procurori membri aleși în Consiliul Superior al Magistraturii nu pot fi reînvestiți în funcție, ceea ce este discriminatoriu în raport cu cei 2 magistrați membri de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii, statutul lor de magistrați și membri ai Consiliului fiind identic.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Astfel, Legea nr. 317/2004, în forma sa inițială, nu prevedea interdicția reînvestirii, modificarea fiind operată ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Dispozițiile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu aduc modificări legate de conținutul mandatului, modul de exercitare al acestuia sau durata lui, ci instituie o interdicție, și anume aceea de a nu avea mai mult de un mandat.

Instanța constată că această interdicție nu a influențat desfășurarea mandatului în curs, astfel că dispozițiile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt de imediată aplicare. Posibilitatea unei noi candidaturi, după expirarea mandatului, este un element extrinsec acestuia, ce poate fi modificat pentru viitor, prin lege. De altfel, legea în vigoare la momentul organizării și declanșării alegerilor, în speță art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește condițiile, interdicțiile și incompatibilitățile ce trebuie îndeplinite de un candidat.

Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 din Constituție, instanța apreciază că principiul egalității de tratament presupune ca la situații egale să se aplice un tratament juridic egal, iar în același timp presupune și dreptul la diferențiere în tratamentul juridic. Cu alte cuvinte, „egalitatea trebuie să accepte diferențierea de regimuri juridice în funcție de situația concretă ce urmează a fi legal reglementată”. Or, în cazul de față, autorul excepției de neconstituționalitate „nu se află în aceeași situație cu cele indicate, față de care se consideră discriminat”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare și de completare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și completărilor autorului excepției, dispozițiile art. 51 alin. (1) fraza întâi sintagma „*fără posibilitatea reînvestirii*” din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005.

Dispozițiile art. 51 alin. (1) fraza întâi au următorul conținut: „*Durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea reînvestirii. [...]*”

Anterior modificării și completării prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, care a dispus republicarea Legii nr. 317/2004, dispozițiile criticate erau conținute de art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, cu următorul cuprins: „*Durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani. Membrii Consiliului Superior al Magistraturii au calitatea de demnitar.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 133 alin. (2) lit. a) potrivit căroră „*Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 19 membri, din care: a) 14 sunt aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat; aceștia fac parte din două secții, una pentru judecători și una pentru procurori; prima secție este compusă din 9 judecători, iar cea de-a doua din 5 procurori; [...]*” și ale art. 133 alin. (4) potrivit căroră „*Durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referir la incidența Deciziei Curții Constituționale nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011

În cadrul controlului exercitat potrivit art. 146 lit. l) din Constituție, coroborat cu art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale — și anume controlul constituționalității hotărârilor Plenului Camerei Deputaților, hotărârilor Plenului Senatului și hotărârilor Plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului —, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, a admis sesizarea și a constatat că Hotărârea Plenului Senatului nr. 43 din 22 decembrie 2010 privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii este neconstituțională.

Curtea Constituțională a reținut că, în forma sa inițială, Legea nr. 317/2004 nu prevedea interdicția reînvestirii în funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, modificarea fiind operată ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente. Prin instituirea acestei interdicții nu sunt afectate drepturi ale membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, aleși anterior intrării în vigoare a Legii nr. 247/2005 și care doresc să obțină un nou mandat. La data când au

dobândit calitatea de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, aceștia aveau numai vocația de a fi aleși pentru un nou mandat.

Curtea a mai constatat că „prin noua reglementare nu se încalcă principiul neretroactivității legii, consacrat prin prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție”, și că „atât propunerea de validare, cât și validarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii trebuie să se întemeieze pe verificarea cerințelor legale pentru ocuparea respectivei demnități, precum și a interdicțiilor și incompatibilităților ce pot rezulta fie din statutul personal, fie din alte prevederi legale. Toate aceste aspecte reliefează faptul că prin Hotărârea Plenului Senatului nr. 43 din 22 decembrie 2010 privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, dintre care, contrar prevederilor legale, 3 se află la al doilea mandat, au fost încălcate prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Curtea constată că în cauza de față trebuie să se pronunțe asupra constituționalității art. 51 alin. (1) fraza întâi sintagma „fără posibilitatea reînvestirii” din Legea nr. 317/2004, prin raportare la criticile invocate de autorul excepției de neconstituționalitate.

II. Referitor la critica autorului excepției de neconstituționalitate potrivit căreia prevederile de lege criticate încalcă principiul privind obligativitatea respectării Constituției și a supremației sale prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece „adaugă” la dispozițiile art. 133 alin. (2) lit. a) și ale art. 133 alin. (4) din Constituție

II. 1. Potrivit art. 142 alin. (1) din Constituție, Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției, iar în conformitate cu art. 1 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, este unica autoritate de jurisdicție constituțională în România.

În jurisprudența sa referitoare la supremația Legii fundamentale, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010, că „supremația Constituției, nefiind o simplă teorie juridică, are implicații practice în care Curtea «spune dreptul» cu privire la legitimitatea constituțională a legii, la valabilitatea ei ca act subordonat Constituției, în funcție de modul în care legiuitorul, ordinar ori delegat, a respectat supralegalitatea constituțională pe care, în fond, s-a întemeiat. [...] Așa fiind, în virtutea rolului său de garant al supremației Constituției, Curtea nu numai că poate, dar este singura autoritate care are dreptul și obligația de a interpreta un text constituțional ori de câte ori se impune și de a evidenția aspecte în contradicție cu Legea fundamentală”.

Curtea reține că sintagma „fără posibilitatea reînvestirii”, cuprinsă de dispozițiile art. 51 alin. (1) fraza întâi din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii — care constituie obiect al excepției de neconstituționalitate —, a fost introdusă prin titlul XV („Modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii”) art. 1 pct. 55 din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

Statutul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii este consacrat prin art. 133 din Legea fundamentală, cu denumirea marginală „Rolul și structura”, alin. (2) lit. a) și alin. (4) al acestuia având următorul conținut: „(2) Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 19 membri, din care: a) 14 sunt aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat; aceștia fac parte din două secții, una pentru judecători și una pentru procurori; prima secție este compusă din 9 judecători, iar cea de-a doua din 5 procurori; [...] (4) Durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani.”

Astfel, durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este reglementată, la nivel constituțional, prin art. 133 alin. (4) din Legea fundamentală, iar la nivel legal, prin dispozițiile art. 51 alin. (1) fraza întâi din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, lege organică — după domeniul său de reglementare —, care a fost adoptată de Parlament în temeiul art. 73 alin. (3) lit. l) și cu majoritatea cerută de art. 76 alin. (1) din Constituție.

Prin introducerea interdicției reînvestirii, legea organică nu a reglementat contrar dispozițiilor constituționale, ci a dezvoltat norma constituțională, prevăzând interdicția reînvestirii membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, reglementare permisă de art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție, potrivit căruia „Prin lege organică se reglementează: [...] l) organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii [...]”.

Sușinerile autorului excepției în sensul că dispozițiile de lege criticate adaugă la norma constituțională interdicția reînvestirii în funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii nu pot fi primite. Printr-un raționament *ad absurdum* ar însemna că toate dispozițiile Legii nr. 317/2004 care nu sunt prevăzute și în Constituție sunt neconstituționale, deoarece ele „adaugă” la Constituție. De exemplu, funcția de vicepreședinte al Consiliului Superior al Magistraturii nu este prevăzută în Constituție, dar este reglementată de Legea nr. 317/2004, ceea ce nu poate conduce — în mod automat — la concluzia că reglementarea acestei funcții este neconstituțională.

De altfel, există cazuri similare în care norma constituțională nu prevede nimic referitor la posibilitatea reînnoirii mandatului unei funcții, dar prin legea organică se reglementează această posibilitate, fără a conduce însă la neconstituționalitatea dispozițiilor de lege. Astfel, potrivit art. 142 alin. (4) din Constituție, „Judecătorii Curții Constituționale aleg, prin vot secret, președintele acesteia, pentru o perioadă de 3 ani”, iar, potrivit art. 7 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „Mandatul președintelui poate fi reînnoit”.

În concluzie, legiuitorul are legitimitatea conferită de Legea fundamentală de a dezvolta normele constituționale, procedeu care nu conduce *eo ipso* la încălcarea principiului supremației Constituției față de celelalte acte normative inferioare. Așadar, Curtea constată că reglementarea dispozițiilor de lege criticate constând într-o precizare adusă art. 133 alin. (4) din Constituție nu contravine — prin ea însăși — caracterului suprem al Legii fundamentale și al preeminenței sale în raport cu ansamblul legislației.

II. 2. Curtea constată că — în ceea ce privește dispozițiile art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Constituție — este necesar a se determina voința legiuitorului constituant în edictarea acestor norme, încât interpretarea lor să țină cont de ansamblul dispozițiilor constituționale.

În acest sens, se observă că instituția Consiliului Superior al Magistraturii a fost reglementată — pentru prima dată la nivel constituțional — prin art. 132 și art. 133 din Constituția din anul 1991, dispozițiile art. 132 având următoarea redactare: „Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din magistrați aleși, pentru o durată de 4 ani, de Camera Deputaților și de Senat, în ședința comună.”

Constituțiile anterioare nu prevedeau nimic referitor la Consiliul Superior al Magistraturii. Acesta a fost înființat prin dispozițiile titlului III al Legii din 24 martie 1909 pentru modificarea unor dispozițiuni din legile relative la organizarea judecătorească, modificate și completate prin Legea pentru organizarea judecătorească din anul 1924. Ulterior, prin Legea pentru organizarea judecătorească din anul 1952, dispozițiile privind Consiliul Superior al Magistraturii au fost abrogate.

Prin Legea de revizuire a Constituției României nr. 429/2003, instituția Consiliului Superior al Magistraturii — garant al

„independenței justiției”, ca valoare esențială a statului de drept —, capătă o nouă reglementare privind rolul, structura, componența, mandatul președintelui și al celorlalți membri, atribuțiile și hotărârile pe care le adoptă. Astfel, Consiliul este format din 3 categorii de membri: magistrați aleși în adunările generale ale magistraților, reprezentanți ai societății civile desemnați de Senat și membri de drept, și anume ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă această instanță. Durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii a fost stabilită la 6 ani, iar, pentru președinte, legiuitorul constituent derivat a ales mandatul de 1 an.

Or, dacă pentru termenul de un an al mandatului președintelui voința legiuitorului constituent a fost ca acesta să nu poată fi reînnoit, Curtea constată că, *a fortiori*, pentru membrii aleși, prevăzând o durată a mandatului de 6 ani, legiuitorul constituent a dorit ca și acest mandat să fie unic. Aceasta este singura interpretare permisă de rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii, și anume acela de „garant al independenței justiției”. Astfel, unicitatea mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii constituie o garanție a independenței acestora, fără de care rolul Consiliului ar fi grav afectat.

Din analiza ansamblului dispozițiilor Constituției, Curtea constată că același principiu — al unicității mandatului — ca garanție a independenței în exercitarea acestuia — a fost aplicat de legiuitorul constituent și în reglementările referitoare la judecătoria Curții Constituționale și la consilierii Curții de Conturi, care sunt numiți pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit și care sunt independenți în exercitarea mandatului lor.

Curtea constată că — deși dispozițiile constituționale ale art. 133 alin. (4) nu prevăd *expressis verbis* interdicția reînvestirii membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii — singura interpretare conformă cu principiile și dispozițiile constituționale și care este în spiritul Legii fundamentale este aceea ca mandatul de 6 ani în exercitarea funcției de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii să nu poată fi reînnoit.

În concluzie, prin introducerea în art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, care în forma inițială prevedea că „durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani”, a unei dispoziții limitative, „fără posibilitatea reînvestirii”, nu se încalcă art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Constituție, deoarece dispozițiile de lege criticate nu fac decât să precizeze interdicția reînvestirii, în spiritul normelor constituționale invocate.

II. 3. În sensul constatării că voința legiuitorului constituent a fost aceea de a limita mandatul membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii la unul singur este proiectul de lege privind revizuirea Constituției României din 2011, prin care, la art. 133 alin. (4), inițiatorul a propus introducerea expresă a interdicției ca mandatul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii să poată fi prelungit sau înnoit.

Prin Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011 asupra proiectului de lege privind revizuirea Constituției României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 23 iunie 2011, Curtea Constituțională a observat că „durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, iar interdicția ca acesta să fie prelungit sau înnoit este prevăzută în art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Prin urmare, modificarea propusă nu face decât să constituționalizeze norma cuprinsă în legea organică”.

Curtea constată că susținerea autorului excepției de neconstituționalitate, în sensul că, prin decizia sus-menționată, s-a reținut că dispozițiile de lege criticate adaugă la Legea fundamentală, nu poate fi primită. Astfel, conceptul de „constituționalizare”, susceptibil de a avea mai multe sensuri, a

fost folosit în decizia sus-menționată în sensul său strict, și anume acela de aducere la nivel constituțional a unei norme cu forță juridică inferioară Constituției. Aceasta nu înseamnă că dispoziția de lege organică era neconstituțională, iar, ca urmare a constituționalizării, ar fi dobândit un caracter constituțional, caracter ce i-ar fi lipsit anterior. Finalitatea procesului de constituționalizare a dreptului nu poate fi aceea ca — prin includerea în Legea fundamentală — o normă inferioară contrară Constituției să capete un caracter constituțional.

Din considerentele deciziei sus-menționate nu reiese că dispoziția de lege criticată în speța de față „adaugă” la Constituție, fiind contrară acesteia, ci că, prin includerea dispoziției din legea organică a Consiliului Superior al Magistraturii în Legea fundamentală, legiuitorul constituent derivat nu face decât să lărgescă domeniul de reglementare al Constituției, ținând cont de dinamica dreptului și de realitățile existente la un anumit moment.

III. Referitor la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) din Constituție privind separația puterilor în stat

Curtea reține că, potrivit normei constituționale invocate, „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale”. Din acest principiu constituțional rezultă modul în care Legea fundamentală reglementează autoritățile publice și competențele ce revin acestora.

Consiliul Superior al Magistraturii este reglementat în secțiunea a 3-a care face parte din cap. VI — *Autoritatea judecătorească* al titlului III — *Autoritățile publice* din Constituție. Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, „Puterea judecătorească se exercită de Înalta Curte de Casație și Justiție și de celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, iar, potrivit art. 1 alin. (2) „Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”.

Astfel, Curtea constată că, potrivit Constituției și Legii nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Superior al Magistraturii nu este instanță judecătorească ce realizează justiția, ci este autoritatea publică judecătorească — garant al independenței justiției.

Prin urmare, susținerea autorului excepției potrivit căreia dispoziția de lege criticată contravine principiului separației puterilor în stat, întrucât cele 3 puteri trebuie să fie egale, este nefondată. Este adevărat că nu există o limitare similară pentru membrii puterii legislative sau executive, însă nici pentru puterea judecătorească — ce se exercită de Înalta Curte de Casație și Justiție și de celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege — nu există o limitare în timp a exercitării funcției. Limitarea prevăzută de dispoziția de lege criticată se referă doar la membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii care nu pot fi reînvestiți în funcție după expirarea mandatului de 6 ani.

În concluzie, art. 51 alin. (1) fraza întâi sintagma „fără posibilitatea reînvestirii” din Legea nr. 317/2004 nu încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție.

IV. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi

Curtea constată că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, principiul egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. (A se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.)

Or, Curtea constată că membrii Consiliului Superior al Magistraturii aleși pentru un mandat de 6 ani nu sunt în aceeași situație juridică — sub aspectul duratei mandatului — cu membrii de drept ai acestuia. Potrivit art. 133 alin. (2) din Legea fundamentală, Consiliul Superior al Magistraturii este format din 3 categorii de membri: magistrați aleși în adunările generale ale magistraților, reprezentanți ai societății civile desemnați de Senat și membri de drept, și anume ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al parchetului de pe lângă această instanță.

Diferența de tratament juridic — sub aspectul duratei mandatului — dintre membrii aleși în Consiliul Superior al Magistraturii și membrii de drept este justificată în mod obiectiv și rezonabil de modalitatea diferită de accedere în funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 133 alin. (2) lit. a), cei 14 membri sunt aleși în adunările generale ale magistraților, în timp ce, potrivit art. 133 alin. (2) lit. c), ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt membri de drept în considerarea criteriului obiectiv al deținerii funcțiilor respective. Or, nu se poate susține că, sub aspectul duratei mandatului, cele două categorii distincte de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii trebuie să aibă o reglementare identică, mai ales că legiuitorul nu poate prevedea perioada de timp în care o persoană exercită funcția de ministru al justiției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (1) fraza întâi sintagma „*fără posibilitatea reînvestirii*” din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Dan Lupașcu în Dosarul nr. 45.070/3/2010 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

★

OPINIE SEPARATĂ

I. Nu am subscris la soluția adoptată de ceilalți membri ai Plenului Curții Constituționale pentru considerentele pe care le vom învedera în cele ce urmează.

Până la modificarea din anul 2005, art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 reproducea, sub aspectul conținutului, dispozițiile art. 133 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora „**Durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani**”.

Prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, **adoptată prin angajarea răspunderii Guvernului**, publicată în

Cu privire la susținerea potrivit căreia ar exista un tratament juridic diferit, sub aspectul duratei mandatului, între magistrații membri aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii și cei 2 magistrați membri de drept — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție —, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit dispozițiilor de lege criticate, durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea reînvestirii, iar, potrivit art. 53 și 54 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, numirea în funcția de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se face pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată. Așadar, cei 2 magistrați, și anume președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pot fi membri de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii 3 ani sau cel mult 6 ani, în condițiile în care au fost reînvestiți o singură dată în funcțiile de conducere de la instanța supremă și parchetul de pe lângă aceasta.

În concluzie, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor constituționale ale art. 16 care consacră principiul egalității în drepturi.

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 a fost modificat în sensul că în prima frază a alin. (1) s-a introdus sintagma „*fără posibilitatea reînvestirii*”. În urma republicării Legii nr. 317/2004, art. 52 alin. (1) a devenit art. 51 alin. (1).

Această adăugire la textul constituțional reprodus în art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 s-a făcut în timpul mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii. Considerăm că prin acest demers a fost încălcat criteriul constituțional privind mandatele reglementate de Constituție prin schimbarea criteriului obiectiv și a spiritului unității constituționale cu criteriul

subiectiv referitor la persoane, iar nu la mandat. Sintagma „*fără posibilitatea reînvestirii*” se referă în mod evident la persoane titulare de mandat, iar nu la mandatul prevăzut de Constituție, ceea ce înseamnă că adăugirea la textul constituțional s-a făcut pe alte baze și, evident, din considerente privind persoanele ce se aflau în funcție.

În principiu, modificarea mandatului în curs al reprezentantului unei autorități publice este implicit prohibită de dispozițiile art. 155 alin. (3) din Constituție, care, referindu-se la dispozițiile art. 83 din Legea fundamentală, respectiv la noua durată a mandatului Președintelui României introdusă ca urmare a revizuirii Constituției, stabilesc că acestea „*se aplică începând cu următorul mandat prezidențial*”.

II. Mandatul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este reglementat la nivel constituțional prin art. 133 alin. (4) din Legea fundamentală, iar la nivel infraconstituțional prin dispozițiile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, potrivit căreia „*Durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea reînvestirii*”. Această interdicție privind al doilea mandat de membru al Consiliului Superior al Magistraturii pe care textul de lege o instituie nu are suport constituțional, în condițiile în care însăși Legea fundamentală nu a înțeles să stabilească o astfel de interdicție, și, ca atare, reprezintă o adăugare la textul constituțional al art. 133 alin. (4).

Or, constatăm că acolo unde legiuitorul constituant a dorit instituirea unor limitări în exercitarea unor mandate reglementate la nivel constituțional le-a consacrat în mod expres.

O asemenea concluzie decurge și din argumentul de interpretare potrivit căruia *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*. Așadar, legiuitorul ordinar nu poate depăși, prin suplimentare, concepția legislativă a legiuitorului constituant.

În acest sens, de exemplu, art. 81 alin. (4) din Constituție prevede că „*Nicio persoană nu poate îndeplini funcția de Președinte al României decât pentru cel mult două mandate*”, art. 142 alin. (2) prevede că judecătorii Curții Constituționale sunt numiți pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit, iar potrivit art. 140 alin. (4), „*Consilierii de conturi sunt numiți de Parlament pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit*”.

Or, de vreme ce în art. 134 alin. (4) din Constituție nu se face nicio precizare referitoare la reînnoirea mandatului, legiuitorul constituant nu a intenționat să introducă o asemenea limitare.

Prin introducerea în art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, care în forma inițială prevedea că „*durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani*”, a unei dispoziții limitative, „*fără posibilitatea reînvestirii*”, în condițiile în care Constituția nu a înțeles să stabilească ea însăși o asemenea limitare, înseamnă a adăuga la Constituție. Legea nu putea introduce o astfel de limitare, fără a avea suport constituțional, iar problema numărului de mandate pe care îl pot avea membrii Consiliului Superior al Magistraturii este una care presupune revizuirea Legii fundamentale.

Ne găsim în fața restrângerii exercițiului unui drept fundamental, și anume acela de a fi ales pentru un nou mandat în Consiliul Superior al Magistraturii, restrângere care nu poate fi făcută decât cu respectarea dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală. Atât timp cât restrângerea instituită prin textul de lege criticat nu se încadrează în niciuna dintre situațiile

prevăzute de norma constituțională — art. 53 alin. (1) —, restrângerea este neconstituțională.

În condițiile în care pentru membrii Parlamentului nu este prevăzută vreo limitare a numărului de mandate, acestea putând fi și succesive, iar în ce privește membrii Guvernului, situația este aceeași în ce privește posibilitatea acestora de a deține două sau mai multe mandate, se poate susține că legiuitorul constituant a reglementat în același fel, fără nicio restricție, și situația membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, cărora să le fie permisă reînvestirea în funcție.

Cu prilejul examinării proiectului de lege privind revizuirea Constituției României, Curtea a constatat că la art. 133 alin. (4) **inițiatorul a propus introducerea interdicției** ca mandatul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii să poată fi prelungit sau înnoit.

Prin Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011 asupra proiectului de lege privind revizuirea Constituției României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 23 iunie 2011, Curtea Constituțională a observat că „*durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, iar interdicția ca acesta să fie prelungit sau înnoit este prevăzută în art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Prin urmare, modificarea propusă nu face decât să constituționalizeze norma cuprinsă în legea organică*”.

Continuând același raționament logic rezultă că, prin raportare la Constituția în redactarea actuală, adăugirea referitoare la imposibilitatea reînvestirii membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este neconstituțională. O soluție de admitere a excepției ar reprezenta de altfel o dovadă de consecvență a Curții, de respect al propriei jurisprudențe.

III. În ceea ce privește Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, prin care Curtea Constituțională a admis sesizarea și a constatat că Hotărârea Plenului Senatului nr. 43 din 22 decembrie 2010 privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii este neconstituțională, se constată că această decizie a fost pronunțată în cadrul controlului exercitat potrivit art. 146 lit. I) din Constituție, coroborat cu art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale — și anume controlul constituționalității hotărârilor Plenului Camerei Deputaților, hotărârilor Plenului Senatului și hotărârilor Plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, iar nu în cadrul unui control *a posteriori* de constituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, raportate la prevederile constituționale invocate de către autorul excepției de neconstituționalitate.

Apreciem că invocarea Deciziei nr. 53/2011 nu are relevanță în cauza de față. În acel caz se punea problema constituționalității **modalității de aplicare** de către Senat a textului de lege care în prezenta cauză a fost dedus el însuși controlului de conformitate cu Legea fundamentală pe calea excepției de neconstituționalitate.

IV. Pentru toate aceste argumente, considerăm că se impunea admiterea excepției de neconstituționalitate și constatarea sintagmei „*fără posibilitatea reînvestirii*”, cuprinsă în art. 51 alin. (1) fraza întâi din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, ca fiind neconstituțională.

Judecători,
Ion Predescu
Acsinte Gaspar
Puskás Valentin Zoltán

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2012 al Societății Comerciale „Grup Exploatare
și Întreținere Palat C.F.R.” — S.A.,
aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor
și Infrastructurii**

Având în vedere prevederile Legii bugetului de stat pe anul 2012 nr. 293/2011,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 15 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 275/2008, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2008 privind măsuri economico-financiare la nivelul unor operatori economici, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 203/2009, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2012 al Societății Comerciale „Grup Exploatare și Întreținere Palat C.F.R.” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor totale aferente veniturilor totale prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli reprezintă limite maxime și nu poate fi depășit decât în cazuri justificate, cu aprobarea Guvernului, la propunerea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu avizul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale și al Ministerului Finanțelor Publice.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează nerealizări ale veniturilor totale aprobate, operatorul economic poate efectua cheltuieli proporțional cu gradul de realizare a veniturilor totale, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Alexandru Nazare

Ministrul muncii,

familiei și protecției sociale,

Claudia Boghicevici

Ministrul finanțelor publice,

Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 6 martie 2012.

Nr. 124.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII
Societatea Comercială „Grup Exploatare și Întreținere Palat C.F.R.” — S.A.
București, bd. Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1
Cod unic de înregistrare RO 14893410

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2012**

mii lei

		INDICATORI	Nr. rd.	BVC 2012
0	1			2
I.		VENITURI TOTALE	1	13.681,00
	1	Venituri din exploatare, din care:	2	13.581,00
		a) din producția vândută	3	13.581,00
		b) din vânzarea mărfurilor	4	
		c) din subvenții de exploatare aferente cifrei de afaceri nete, din care:	5	
		c1 subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	6	
		c2 transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	7	
		d) producția de imobilizări	8	
		e) alte venituri din exploatare	9	
	2	Venituri financiare, din care:	10	100,00
		a) din imobilizări financiare	11	
		b) din alte investiții și împrumuturi care fac parte din activele imobilizate	12	
		c) din dobânzi	13	100,00
		d) alte venituri financiare	14	
	3	Venituri extraordinare	15	
II		CHELTUIELI TOTALE	16	11.803,69
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	17	11.803,69
		a) cheltuieli materiale	18	1.250,00
		b) alte cheltuieli externe (cu energie și apă)	19	250,00
		c) cheltuieli privind mărfurile	20	
		d) cheltuieli cu personalul, din care:	21	2.038,99
		d1 ch. cu salariile	22	1.407,87
		d2 cheltuieli cu asigurările și protecția socială și alte obligații legale, din care:	23	418,42
		ch. privind contribuția la asigurări sociale	24	307,24
		ch. privind contribuția la asigurări pt.somaj	25	7,38
		ch privind contribuția la asigurări sociale de sănătate	26	89,36
		ch. privind contribuțiile la fondurile speciale aferente fondului de salarii	27	14,44
		d3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	28	212,70

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

	d3.1).ch. sociale prevazute prin art.21 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, din care:		
	- tichete de creșă, cf. Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	29	28,05
	- tichete cadou pentru cheltuieli sociale potrivit Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	30	
	d3.2) tichete de masă	31	
	d3.3) tichete de vacanță	32	108,09
	d3.4) fond participare salariați la profitul anului anterior	33	
		34	76,56
e)	ch. cu plățile compensatorii cf. CCM aferente disponibilizărilor potrivit programelor de disponibilizări	35	
f)	ch. cu drepturile salariale convenite în baza unor hotărâri judecătorești	36	
g)	ch. cu amortizarea imobilizărilor corporale și necorporale	37	2.075,00
h)	ch. cu prestațiile externe	38	4.645,00
i)	alte cheltuieli de exploatare, din care:	39	1.544,70
	i1) contract de mandat	40	69,26
	i2) ch. de protocol, din care:	41	20,00
	- tichete cadou potrivit Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	42	
	i3) ch. de reclamă și publicitate, din care:	43	
	tichete cadou ptr. cheltuieli de reclamă și publicitate, potrivit Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	44	
	tichete cadou ptr. campanii de marketing, studiul pieței, promovarea pe piețe existente sau noi, potrivit Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	45	
	i4) ch. cu sponsorizarea	46	30,00
	i5) ch. cu taxa pt.activitatea de exploatare a resurselor minerale	47	
	i6) ch. cu redevența pentru concesiunea bunurilor	48	
2	Cheltuieli financiare, din care:	49	
	a) cheltuieli privind dobânzile	50	
	b) alte cheltuieli financiare	51	
3	Cheltuieli extraordinare	52	
III	REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	53	1.877,31
IV	IMPOZIT PE PROFIT	54	285,35
V	PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	55	1.591,96
1	Rezerve legale	56	93,87
2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	57	

3		Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	58	
4		Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi externe	59	
5		Alte repartizări prevăzute de lege	60	
6		Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la rd.56, 57, 58, 59 și 60.	61	1.498,09
7		Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	62	74,90
8		Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende în cazul societăților/companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat	63	1.273,38
9		Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la pct. 1-8 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	64	149,81
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	65	
VII		CHELTUIELI DIN FONDURI EUROPENE din care	66	
	a)	cheltuieli materiale	67	
	b)	cheltuieli salarile	68	
	c)	cheltuieli privind prestari servicii	69	
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	70	
	e)	alte cheltuieli	71	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	72	2.224,81
	1	Surse proprii	73	2.224,81
	2	Alocații de la buget	74	
	3	Credite bancare	75	
	a)	- interne	76	
	b)	- externe	77	
	4	Fonduri europene	78	
	5	Alte surse	79	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII, din care:	80	2.000,00
	1	Cheltuieli aferente investițiilor, inclusiv cele aferente investițiilor în curs la finele anului	81	2.000,00
	2	Rambursări de rate aferente creditelor pentru investiții	82	

		a) interne	83	
		b) externe	84	
X		REZERVE, din care:	85	243,68
	1	Rezerve legale	86	93,87
XI	2	Rezerve statutare	87	
	3	Alte rezerve	88	149,81
XII		DATE DE FUNDAMENTARE	89	
	1	Venituri totale	90	13.681,00
	2	Cheltuieli aferente veniturilor totale	91	11.803,69
	3	Nr. prognozat de personal la finele anului	92	60
	4	Nr.mediu de salariați total	93	52
	5	Cheltuieli de natura salariala (a+b+c), din care:	94	1.512,47
		a) fond de salarii aferent personalului angajat pe bază de contract individual de muncă	95	1.402,30
		b) alte cheltuieli cu personalul	96	5,57
		c) alte bonificatii si bonusuri in bani si/sau natura	97	104,60
	6	a) Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană)	98	2.247,28
		b) Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoana) influentat de bonificatiile si bonusurile in lei si sau natura	99	2.423,83
	7	Productivitatea muncii pe total personal mediu în prețuri curente (lei/persoană)	100	263.096,15
	8	Productivitatea muncii pe total personal mediu în prețuri comparabile (lei/persoană)	101	263.096,15
	9	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (unități fizice/persoana)	102	
	10	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (cheltuieli totale/venituri totale)x1000	103	862,78
	11	Plăți restante	104	
		a) prețuri curente	105	
		b) prețuri comparabile	106	
	12	Creanțe restante	107	7.900,00
		a) prețuri curente	108	7.900,00
		b) prețuri comparabile	109	7.900,00

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, a funcției publice de secretar general al Ministerului Administrației și Internelor de către domnul Dumitrana Alexandru**

Având în vedere propunerea Ministerului Administrației și Internelor, formulată prin Adresa nr. 4.133 din 9 martie 2012,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice de secretar general al Ministerului Administrației și Internelor de către domnul Dumitrana Alexandru.

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dézs Attila

București, 9 martie 2012.

Nr. 55.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice de secretar general al Ministerului Administrației și Internelor de către doamna Irina Alexe**

Având în vedere propunerea Ministerului Administrației și Internelor, formulată prin Adresa nr. 4.134 din 9 martie 2012, precum și Avizul favorabil nr. 1.627.405 din 9 martie 2012 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice de secretar general al Ministerului Administrației și Internelor de către doamna Irina Alexe,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Irina Alexe exercită, cu caracter temporar, funcția publică de secretar general al Ministerului Administrației și Internelor.

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dézs Attila

București, 9 martie 2012.

Nr. 56.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

ORDIN

**pentru modificarea Normelor privind transferul de portofoliu între asigurători,
puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor
nr. 113.108/2006**

Potrivit Hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 15 februarie 2012, prin care s-a adoptat modificarea Normelor privind transferul de portofoliu între asigurători, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 113.108/2006,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (27) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor emite următorul ordin:

Articol unic. — Normele privind transferul de portofoliu între asigurători, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 113.108/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 3 aprilie 2006, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 2, alineatul (5) va avea următorul cuprins:**
„(5) În cazul în care transferul de portofoliu include și contracte de asigurări de viață, acordul trebuie verificat și confirmat și de către un actuar agreeat de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor.”

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Constantin Buzoianu

București, 6 martie 2012.
Nr. 4.

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul sumarului Monitorului Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 29 februarie 2012, la titlul Ordinului nr. 144/2012 pentru aprobarea Procedurii de îndreptare a erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative se face următoarea rectificare:

— în loc de: „*Ordin al ministrului finanțelor publice...*” se va citi: „*Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală...*”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

